

Osobné skúsenosti

18. Irina Volkova

V detstve ma moja babička učila modliť sa.

V čase, keď existoval Sovietsky zväz, som sa ako žiačka základnej školy pohádala so spolužiačkou: ona tvrdila, že Boh nie je, a ja – že Boh je. Keď sa učiteľka dozvedela o hádke a o tom, aký názor som obhajovala, dala si zavolať mojich rodičov do školy a dala im prísne pokarhanie: nesprávne vychovávate svoje dieťa.

Po základnej škole som vyštudovala a ukončila SŠ so špecializáciou „technolog verejného stravovania“. Vydala som sa za profesionálneho vojenského dôstojníka a 8 rokov sme žili v Turkménsku. Keď som mala som 25 rokov, muža odvelili do vojny v Afganistane. Veľmi som sa o neho bála a tak som sa obrátila k Bohu v modlitbe: „Bože, ak sa odtiaľ vráti živý a zdravý, tak sa budem k Tebe stále modliť, budem Ti slúžiť“. Môj manžel sa naozaj vrátil živý a zdravý. Lenže, keď sa nebezpečenstvo pominulo, zabudla som na svoj sľub Bohu.

V roku 1993 môj manžel náhle zomrel na srdcový infarkt. Život pre mňa stratil celý zmysel. S manželom sme žili veľmi šťastne, skoro vôbec sme neboli od seba odlúčení, ešte aj na pracovisku sme pracovali spolu na jednom mieste. A zrazu sa všetko zrútilo. V tomto zúfalstve som sa modlila k Bohu, ale moje modlitby boli skôr vo forme výčitky: prečo to dopustil? Niekedy ma napadali myšlienky vziať si život a bol by koniec útrapám.

V tom čase ma prvýkrát pozvali na stretnutie veriacich ľudí. Keď som tam prišla, všetci so mnou súcitili, modlili sa za mňa. Moje srdce sa „roztopilo“ od toľkej dobrosrdečnosti a vtedy som sa po prvýkrát od smrti manžela usmiala.

Raz som cestovala vlakom, keď jeden muž začal nahlas čítať z Biblie Desiat Božích prikázaní, začal o nich rozprávať, vrátane štvrtého prikázania. Tak som objavila pravdu o sobote. V tom čase som chodievala do cirkevného spoločenstva, kde sobotu nezachovávali. Zrazu bolo pre mňa veľmi dôležité overiť si: treba toto prikázanie dodržiavať alebo nie? A tak som poprosila Boha o znamenie. V ten deň bolo veľmi zamračené, a ja som povedala: „Ak treba zachovávať sobotu, zariad' prosím tak, aby zasvietilo slnko.“ A celú druhú polovicu dňa jasne svietilo slnko. No potrebovala som ešte silnejšie dôkazy. V jeden deň som sa postila, modlila a čítala Bibliu, a Hospodin ma stopercentne uistil v tom, že toto prikázanie je potrebné dodržiavať.

Vtedy som povedala o svojom objave priateľke, ukázala som jej argumenty z Biblie, a ona s tým tiež súhlasila. Preto sme sa spolu rozhodli, že budeme spolu hľadať také cirkevné spoločenstvo, kde zachovávajú všetkých desať prikázaní. A našli sme ho! Keď sme tam vošli, zdalo sa nám, že hore pod stropom spievajú anjeli.

Začali sme do hĺbky študovať Bibliu a keď sa nám Božia pravda zjavila v plnej kráse a plnosti, rozhodli sme sa pokrstiť. Na moju veľkú radosť, moji rodičia o niečo neskôr tiež prišli k Bohu.

Boh vyliečil všetky moje duševné rany. On sám tu na zemi hrozne trpel spolu s ľuďmi a súcitiť s nami. Pochopila som, že príčinou akejkoľvek smrti je hriech. Ježiš zvíťazil nad smrťou a dal mi veľmi pevnú nádej na večný, šťastný život, kde nebude ani smrť, ani chorôb, ani sĺz. Na vlastnej koži som prežila a pocítila, aké šťastie je byť Bohom milovaná. Chcem s Ním žiť v Jeho nebeskom kráľovstve!

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

